

Respectarea

Te vad!

Volumul 2 al seriei

Urlet în tăcere

MARINA NEAGU

FANTASY
TEEN COLLECTION

MARINA NEAGU

Te văd!

Volumul 2

Urlet în tăcere

QUANTUM
PUBLISHERS

Capitolul I

Respirația a început să îmi sune ca valurile lovite de stânci, în propriile urechi. Fiecare celulă, fiecare por a fost acaparat de lumină și energie. Când m-am trezit, inima mi-a zvâcnit cu putere în piept. Am aruncat o privire spre ceas.

Aplecat deasupra mea, Damian se holba ca un monstru dintr-un film de groază.

— Încerci să-mi provoci un infarct? mi-am întrebat prietenul ce mă studia concentrat.

Parcă vedeam hamsterul alergând pe roată în min-tea lui.

A clipit, părând că iese dintr-o transă halucinantă și a schițat un zâmbet. Și-a dres vocea, apoi a clipit iar, sau mi-a făcut cu ochiul. Nu eram sigură.

— Eu... ăăă...

— Tu... te holbezi, i-am spus, zâmbind.

Nu îmi puteam da seama de ce era atât de încordat. Știam că încă își făcea griji pentru mine, mă urmărea precum un vultur, dar nu aveam să-l las să pătrundă dincolo de fațada cu care mă înconjuram.

Suferința trădării era bine ascunsă și în plină transformare. Cu fiecare clipă ce trecea, închisoarea în care eram prizonieră începea să mă întărească, iar durerea devenea ca o armură.

Privirea fixă cu care mă studia mă făcea curioasă,

mă intriga și, da, începea să mă calce pe nervi. Câteva minute mai târziu, când încă mă strivea cu acea expresie concentrată, eram gata să-l pocnesc în față cu o lopată.

Mi-am strâmbat nasul, mi-am încrucișat ochii și mi-am arătat dinții, ca un iepure, cu limba scoasă. Damian a mai clipit de câteva ori, uitându-se la mine de parcă era gata să mă trimită înapoi la clinică.

— Ce naiba faci? m-a întrebat, încercând să pară încruntat, cu toate că puteam observa cum un zâmbet începea să i se formeze în colțul gurii.

— Mă strâmb ca să te fac să ieși din starea asta tensionată. Arăți de parcă ți-a omorât cineva pisica.

— Te-ai trezit! am auzit-o pe Laura spunând, în timp ce pașii grăbiți o aduceau cât mai aproape de mine.

S-a așezat pe marginea patului și mi-a întins câteva pastile și un pahar cu apă.

— Medicul a spus că trebuie să continui tratamentul acasă.

Am luat pastilele, și mâna ei mi-a atins fruntea.

— Te-ai lovit destul de rău aici, vânătăia încă nu a dispărut. Te mai doare? m-a întrebat, îngustându-și privirea.

Am înghițit pastilele, apoi am pus paharul gol pe noptieră.

— Fizic, sunt bine, cu toate că nici acum nu pot să îmi dau seama ce s-a întâmplat. Îmi amintesc că a ciocănit cineva la ușă și m-am grăbit să ajung la parter. Apoi, s-a rupt filmul.

— Ai căzut pe scări, asta s-a întâmplat. Dacă Damian nu ar fi venit să te ia la cursuri, Dumnezeu știe cât ai fi zăcut acolo, întinsă pe podea.

— Tu m-ai găsit? l-am întrebat, nedumerită.

— Da. Și a trebuit să te pocnesc de câteva ori cu ușa, pentru că habar nu aveam de ce nu pot să intru în casă.

— Hmm! am zis. Când ți-am dat cheia de la casa noastră nu m-am gândit că gestul o să se întoarcă împotriva mea. Mi-ai făcut ditamai cucuiul. Poate ar fi mai bine să îmi dai cheia înapoi.

— Și să nu te mai bat la cap? Nicio șansă, a răspuns el râzând.

— N-ai decât să mă bați la cap, dar fă-o la figurat, că nu doare așa de tare.

Curioasă, Laura și-a mutat privirea de la mine la Damian, și înapoi. De parcă ar fi primit un mesaj, tânărul s-a îndreptat de spate și a pornit cu pași ușori spre ușă.

— Cobor să fac o cafea. Sigur ai nevoie de una în dimineața asta, a spus înainte să iasă din cameră.

Imediat ce am rămas singure, Laura s-a întors cu fața spre mine.

— Sara, știu că nu mai ești un copil. În mod normal, nici nu ar trebui să îmi bag nasul în viața ta sentimentală, dar, chiar dacă îți sunt doar mătușă și tu ești deja o tânără femeie, nu îmi pot stăvili nevoia de a te proteja, de a fi lângă tine când simt că ceva te nemulțumește. Sunt câteva zile de când te-ai întors de la spital. Fizic, ai spus și tu că ești mult mai bine, dar totuși refuzi să ieși din casă. Mai mult de atât, brusc a apărut în peisaj un prieten. Potențial iubit, cumva? a continuat ea, privindu-mă direct în ochi.

— Suntem doar prieteni, Laura, i-am răspuns, mutându-mi privirea din ochii ei.

— Un prieten ce are cheia de la casă..., a zis, ridicând o sprânceană.

Ei da, nu aveam cum să îi spun Laurei că Damian, ca și alți prieteni din anturajul meu, sau dușmani, de altfel, puteau să mă viziteze independent de voința mea, fără să aibă nevoie de acea presupusă cheie despre care bălmăjeam. Am încercat să îi arunc un zâmbet ce se dorea degajat, lipsit de ascunzișuri.

— Un foarte bun prieten, nimic mai mult, am răspuns, de data asta susținându-i privirea.

A zâmbit la rândul ei, ușor trist, și m-a prins de mâna ce o țineam sprijinită pe un genunchi.

— Ceva te apasă. Pot să văd asta, oricât ai încerca să te ascunzi de cei din jur. Dacă ceea ce te face nefericită are legătură cu tânărul ce se află la noi în casă...

Mi-am mutat privirea spre fereastră. Nu era cinstit față de Laura să îi ascund tot ceea ce se petrecea sub nasul ei, în propria casă. Nu era doar o formă de lipsă de respect față de cea care își asumase grija față de mine, ci și un potențial pericol pentru siguranța ei. Coșmarurile puteau pătrunde oriunde, oricând doreau, iar eu eram ținta lor. Fapt care o pune pe scumpa mea mătușă în rolul de potențială victimă, în orice minut al zilei. Fără a îmi da timp să mă răzgândesc, am început să vorbesc.

— Damian nu este responsabil pentru suferința mea, el este cel care mă ajută să trec peste ceea ce mă afectează. Mereu a făcut-o, am continuat, lăsându-mi privirea în jos. Nu știu cum aș putea să îți explic ceea ce se întâmplă, fără a îți da impresia că trebuie să fiu internată din nou la clinică. Nu sunt nebună, Laura, dar dacă îți spun tot ceea ce s-a petrecut de când m-am mutat în casa ta, până în momentul de față, cu siguranță vei crede că am nevoie de un tratament psihic.

— Încearcă, mi-a răspuns ea zâmbind.

Am tras aer în piept și am început să îi povestesc. Totul! Absolut tot din momentul în care l-am văzut pentru prima dată pe Markus, în timp ce o însoțeam pe Crina la cumpărături. Salvarea de care nu ar fi trebuit să am parte, visele ce m-au bântuit în toți anii ce au urmat. Evenimentele trăite prin intermediul lor, din timpuri de mult apuse și apariția Sarulei în visele mele. Coșmarurile ce bântuiau realitatea și de prezența cărora eram vinovată. Dragostea ce apăruse pe neașteptate în viața mea, acele sentimente pe care nu le putusem controla ori ce câte ori mă aflam în apropierea lui Markus. I-am povestit fără teamă despre clipele de tortură și despre cele de sacrificii. Pe măsură ce minutele se transformau în ore și povestea se apropia de sfârșit, chipul Laurei devenea din ce în ce mai palid. Ar fi trebuit să mă opresc, să îi spun că este doar o glumă, dar în acel moment, nu îmi mai păsa. Voiam să mă eliberez de povara ce îmi apăsa sufletul și, atunci când Laura mă privea, cu ochii măriți din cauza șocului produs de ceea ce auzea, puteam să mă amăgesc cu iluzia că sunt doar o fată normală ce îi povestește mamei suferința ce o apasă. Când istorisirea a ajuns la momentul prezent, Laura era atât de șocată, încât singurul lucru pe care părea că poate să îl facă era acela de a-și deschide și închide gura, ca un pește aflat pe uscat, fâțâindu-se necontrolat în căutarea cuvintelor ce refuzau să iasă.

I-am strâns mâna ce părea fără vlagă, apoi m-am tras mai aproape de ea.

— Să încep să împachetez? Mă întorc la clinică? am întrebat, pe jumătate serios, pe jumătate în glumă.

— Oh, Dumnezeuule! a spus ea într-un final. Știi cine suntem, a continuat Laura, făcându-mă să o privesc în-

țepenită, fără să înțeleg la ce se referă.

Cu toate că mă așteptam să fie surprinsă de ceea ce îi povestisem, reacția ei m-a luat total pe nepregătite. De data asta, rolurile se inversaseră și eu eram cea care arăta ca lipsită de aer.

— Ce vrei să spui? Cum adică, cine suntem?

Ambele ei mâini m-au prins cu putere.

— Linia din care ne tragem, profeția, Sarula, preotesele, magia, a continuat ea, surescitată.

— Vrei să spui că tu știai deja toate astea? am zis, încercând să îmi eliberez degetele din strânsoarea ei.

— Nu ce s-a petrecut cu tine, dar cunosc povestea Sarulei. A fost transmisă din generație în generație, pentru că fiecare dintre noi purtăm în sânge o parte din abilitățile ei.

— Nu înțeleg. Îmi spui că mama, tu, Liana, chiar și eu, ca urmașe ale Sarulei, avem abilități paranormale? Mă faci să râd, Laura. Eu abia pot să cobor o scară fără să cad în nas și tu pretinzi că pot face lucruri dincolo de sfera normalului?

— Nu, Sara. Nu așa funcționează abilitățile de care dispunem. Sau mai bine zis, de care dispuneam. Totul are legătură cu o veche profeție. Una atât de antică, încât, de-a lungul timpului, generațiile ce ne-au precedat au început să o considere doar o simplă născocire.

Sunete venite din bucătărie ne-au făcut să revenim în prezent. Privirea Laurei s-a îndreptat spre ceasul aflat pe noptieră. Pe chipul ei puteam citi cum dorința de a îmi răspunde la toate întrebările pe care le aveam se lupta cu aceea de a păstra discreția.

— Sara! Nu trebuie să ai încredere în nimeni. Mă înțelegi? În nimeni.

Un trosnet a scuturat casa. A venit ca o avertizare. Laura și-a îndreptat spatele; a înghețat pentru câteva secunde în acea poziție. Măinile ei albite în strânsoarea cu care le presa pe ale mele îmi semnalau panica ce o cuprinsese.

— Ai încredere doar în chemarea din sufletul tău. Recunoaște-o când va fi momentul și crede în ea.

Un zgomot ca un tunet greu a făcut pereții să geamă. Ochii Laurei s-au mărit și chipul i s-a schimonosit într-o grimasă înfricoșătoare. Ca și cum chinul îi devenise fizic, cuvintele i-au ieșit în grabă, aproape sugrumate.

— Nu pot spune mai multe acum. Siguranța ta și a Lianeii depind de tăcerea mea.

Măinile i s-au desprins de ale mele, respirația i-a revenit la normal și, ca și cum tocmai ar fi ieșit dintr-o transă, întreaga ei postură s-a relaxat. Ochii i s-au întors spre ceasul aflat pe noptieră. De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, a continuat să vorbească pe un ton aproape calm.

— Timpul nu îmi permite să îți explic acum tot ceea ce știu despre originile noastre, dar îți promit că voi încerca să îți spun totul, cât de curând. Din păcate, acum trebuie să fug la serviciu, altfel risc să îngroș rândurile șomerilor. Am lipsit prea mult în ultima vreme, a spus ea, aplecându-se să îmi atingă obrazul cu buzele.

— Să nu ai încredere în nimeni! mi-a șoptit. Crezi că o să te descurci singură? a întrebat apoi, suficient de tare, încât să mă facă să tresar.

— Rămân eu cu ea, a răspuns Luci.

Nu aveam nicio idee de cât timp se afla în dreptul ușii și cât din discuția mea cu Laura ajunsese la urechile lui. Stătea sprijinit de tocul ușii și ne privea curios. Ni-

mic de pe figura lui nu îmi dădea impresia că ar fi auzit prea multe, deși îi puteam desluși expresia întrebătoare. Mătușa mea l-a privit fix. Luci i-a susținut căutătura și o conversație mută a părut că are loc între ei, fără ca privirile să se clinească. Protectorul a înclinat ușor din cap și i-a făcut loc Laurei să treacă pe lângă el. Tot ceea ce îmi spusese până acum, și faptul că ea nu se arătase surprinsă de apariția lui bruscă, mă făceau să realizez că mătușa mea deținea răspunsuri măcar la o parte dintre întrebările ce mă chinuiau. Când a ajuns în dreptul lui a întins o mână și l-a strâns ușor de cot, apoi a continuat să meargă.

Am urmărit-o cu privirea până a dispărut din raza mea vizuală, iar pașii nu i s-au mai auzit pe scări. Încă sub influența avertismentului primit, am rămas nemișcată preț de câteva minute bune. Dar starea mea înlemnită începea să ridice suspiciuni. Citeam nelămurirea pe chipul lui Luci; dorința lui de a îmi pune întrebări. M-am forțat să reacționez ca un om normal. Nu eram o bună actriță, dar tot am reușit să îmi plasez un mic zâmbet pe figură, pentru a transmite mesajul că nimic nu s-a schimbat în ultimele ore.

— Ce ai auzit? l-am întrebat

— Nimic din ceea ce nu știam deja.

— Și ce știai, mai exact?

— Că ești urmașa preotesei, că linia din care provii este foarte puternică și că ești în pericol. La fel ca toți cei care sunt în preajma ta, fie că sunt simpli oameni, fie că nu. Mai important, știu că siguranța voastră depinde de cât de bine ne ținem noi gura, mi-a răspuns, în timp ce s-a depărtat de tocul ușii și a înaintat în cameră.

S-a aplecat deasupra mea și mi-a șoptit.